

Fondator:
G. V. MUNTEANU

Redacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
BĂRLAD
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

Director:
Prof. C. TH. MOROȘANU

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propagare și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

ABONAMENTE:

Pe un an . . . . . 200 lei
Pe 6 luni . . . . . 120 „
Autorități și instituții . 500 „
Abonamente de sprijin: Benevol
Anunțuri și reclame, după învoială

Inscris în registrul publicațiilor la Trib.
Tutova, Nr. 1/1941

Prim-Redactor:
Preot I. GH. CHIRVASIE

Sfânta minte

Totdeauna în lupta vieții, biruința a fost de partea omului cu mintea luminată și plină de înțelepciune. Așa că, pe bună dreptate, mintea poate fi socotită cel mai prețios lucru cu care Dumnezeu a înzestrat pe om. Un lucru sfânt în toată puterea cuvântului. De aici vine grija părinților, a educatorilor și a Statului însuși, de a se îngriji cu toată stăruința de sfânta minte a tineretului, pe care o vrea vie, activă și la îndemâna fiecăruia.

Ceia ce sfințește însă mai mult mintea— așa cum „omul sfințește locul”— este înțelepciunea care se înrădăcește, crește și dă roade numai în pământul fertil al minții. Înțelepciunea lucrează după un anumit plan, stabil și invariabil, alcătuit din trei puncte esențiale: În primul loc, ea face atent pe om asupra locului unde se găsește. În al doilea rând, ajută pe om să descopere tot ce trebuie acolo. Și în al treilea rând, încearcă tot ce se poate încerca pentru a înlătura greutatea, nevoia, ce s'a ivit acolo.

Căci cum credeți, de pildă, că au lucrat mințile înțelepte ale părinților și profesorilor, în timpul muncii de folos obștesc pe care au prestat-o copiii noștri, fetele în deosebi, în Bărladul nostru arhiplin de ostași români și germani? În primul loc, și-au dat seama că se găsește într'un oraș plin de ostași. Ostași în casele de locuit, ostași pe străzi, ostași în instituțiile publice. Mulți dintre ei, în orele de repaus, dispuși a sta ca pe plaja mării. Iar copiii aproape familiarizați cu ei. În al doilea rând, au căutat să descopere tot ce trebuie pentru a înlătura greutățile ce s'ar pune în calea copiilor chemați a îndeplini o mare îndatorire națională. În al treilea rând, au încercat tot ce s'a putut încerca ca să înlătore aceste piedici, părinții acasă, profesorii la școli și instituții. Mai greu le-a venit să înlătore piedicile de pe stradă.

Așa cred că a lucrat în toate cazurile mintea înțeleaptă a părinților și profesorilor. Nu știu cum va fi acționat mintea celor în afară de aceștia. Dacă înțelepciunea va fi fost și în aceste minți, rezultatul nu poate fi de cât același. Căci prof. Iorga ne lămurăște cât se poate mai bine când spune: »Să știi unde ești, să descoperi ce trebuie acolo, să încerci tot ce poți încerca în vederea aceleiași nevoi, sunt cele trei rădăcini ale înțelepciunii«.

Dar înțelepciunea poate să fie și numai pe buzele oamenilor. Pe cât de rodnică este însă înțelepciunea din minți, pe atât de steapă e cea de pe buze. Așa că, dacă e vorba să ascuți de sfatul cuiva, ține seamă și caută să „fii sigur că dacă înțelepciunea e pe buzele tuturor, e numai în mintea câtorve; pe aceia să-i ascuți“, în-deamnă prof. Iorga.

Istefimea și deșteptăciunea nu trebuiesc confundate cu înțelepciunea. Poporul spune: „sunt mulți deștepți, dar puțini înțelepți“. Cât despre proști, este bine să știm că sunt cei mai periculoși cu putință, într'o anumită împrejurare din viața lor. »Ce e mai teribil pe lume, ca prostul care a turbat!« — afirmă cu tărie N. Iorga.

Ei bine, și în fața turbării proștilor, tot mintea, sfânta minte, ne călăuzește pașii. Așa că, nu ne rămâne de cât să râvnim din tot sufletul, ca să avem sfânta minte în ajutorul nostru, în orice clipă a vieții noastre, permanent de veghe, ca un altar în care nu se stânge niciodată candela înțelepciunii!

I. C. Antonovici

GRIJA CEA MARE

Este neîgăduit că viața omenirii va suferi o nouă rânduială după ce războiul actual va lua sfârșit printr'o pace echitabilă și durabilă.

Interesele și năzuințele noroadelor vor dicta o complectă schimbare atât în criteriile de judecată, cât și în metode de lucru spre a se obține rezultate mai bune cu cele de până acum, în toate domeniile de activitate omenească.

Țara noastră reîntregită nu va scăpa de această prefacere ca una ce ia parfe activă la noua orânduire din Europa.

D-l Mareșal Antonescu personal și guvernul ce-l prezidează, nu odată s'a ocupat pe larg de noile așezări ce trebuie să se pregătească poporului român.

În baza acestor pregătiri, însuși Couducătorul a spus răspicat, stă problema țărănească.

E necontestat că și până acum guvernele s'au ocupat de această problemă; unele mai mult, iar altele mai puțin.

Și unele și altele, au făcut, așa cum s'au priceput, sau cum interesele electorale le-au dictat, câte ceva pentru pătura țărănească.

Lucrarea de temelie și istoria politică nepărtinitoare e martoră, că pentru pătura țărănească a fost și este încă legea agrară din 1920.

Păcat că guvernului Averescu, care a realizat această reformă, nu i s'a dat puțința să o aplice așa cum o elaborase, din care cauză țărănimea împroprietării nu numai că n'a eșit mai înstărită, ci din contra.

Dacă nu se făcea din această reformă o demagogie deșanțată, n'am fi ajuns nici la conversiune și nici la crizele financiare, ce ne-au adus controlori străini pentru supravegherea încasărilor și a cheltuielilor Statului.

BÂRFITORII

Mai totdeauna, așa dar și acum, când Țara se afla la o răspântie, când cei mai buni fii ai neamului se sacrificau pentru îndeplinirea unui ideal, când conducătorii nu și găseau odihnă, storcându-și vraga pentru ca patria să sufere cât mai puțin, o serie de oameni — din fericire puțini la număr — aruncă sămânța desnădejdei, a intrigei, și, în inconștiența lor, chiar a trădărei.

La colțuri de stradă, în cărciumi, în cafenele sau restaurante, se adună câte doi-trei sau chiar mai mulți și „pun Țara la cale“.

Acești oameni dându-și aere de tacticieni și strategii critică acțiunile trupelor (!) și și dau părerea cum trebuia procedat în cutare luptă depe front și mai ales cum cutare comandant inamic, dar mai ales amic, n'a acționat bine.

Tot ei, considerându-se economiști, găsesc cusur guvernului, care ar trebui — după geniala lor părere — să treacă averile unora în folosința altora. Să se rechiziționeze toată producția solului care să fie împărțită celor ce nu au etc. În sfârșit, tot acești economiști, găsesc că autoritățile trebuiesc să aibă grijă și să le procure pe mai eștin, haine, încălțăminte, lemne, bere, vin, rachiu și cât mai multe de ale gurii.

Domnii de care vorbim, să miră șopotind între ei, cum de nu se refac clădirile dărmate de cutremur, cum străzile nu se

Astfel că împroprietărirea țărănească de după războiul mondial și-a anihilat ea însăși scopurile și foloasele așteptate.

Guvernul prezidat de către Mareșalul Antonescu încă de pe acum a pus în studiu problema îmbunătățirii țărânului român.

Desigur că experiențele din trecut vor fi călăuză care să arate ce trebuie și ce nu trebuie să se facă, pentru ca bunele intenții de azi să nu devină iluzorii.

Țăranul nostru nu are nevoie de pământ atât cât are nevoie de o pregătire tehnică-profesională. Azi nu mai merge să se facă agricultura ca pe vremea arhaicului plug de lemn.

Tot odată agricultura pe bază tehnică cere înzestrare, ajutorare și îndrumare pe teren; numai așa se va putea obține un țaran gospodar-agricol, în adevăratul înțeles al cuvântului.

Din această preocupare nu va ieși numai țăranul mai înstărit, ci întreaga producție și economie națională, vor ajunge la un randament propriu sforșărilor făcute.

Pe de altă parte introducerea culturii intensive în exploatarea agricolă țărănească va soluționa în bună parte chestiunea agrară în țara noastră.

Pentru a ilustra postulatele de mai sus, iau un exemplu, după o personalitate competentă în materie: venitul la un hectar semănat cu grâu și exploatat după metodele țărânului nostru, ar reveni pe prețurile de azi la circa 16.000 lei; pe când același hectar cultivat tot cu grâu, de un țaran german, după metodele de acolo, aduce un venit de 42.000 lei. Câtă distanță dela 16.000 la 42.000 lei.

Iată de ce grija cea mare a Mareșalului Antonescu este de a ridica țăranul nostru la nivelul similarului său din Occident.

Const. Th. Moroșanu

repară, cum zărzavatul s'a scumpit, carnea și pâinea se dă cu porția... și de ce să se pue cartele la alimente?!

Nici unul însă dintre acești gânditori din burtă, nu sa prezentat autorităților să se pue la dispoziția lor, pentru a înlesni urmărirea celor ce acaparează și ascund mărfurile, pentru a le vinde cu prețuri ce trec de prețul oficial.

Acești economiști de cafeenea, cer însă negustorilor să le vândă lor pe sub mână, anumite articole, ba chiar îndeamnă pe speculanți să se opue măsurilor luate de administrație contra lor, spundule la ureche că, aceste măsuri sunt abuzive.

Dar se cunosc cazuri, când oameni ce au rolul de a ajuta împedizarea speculei sau dat de partea deligvenților, arătându-le cum ar putea scăpa din cleștele în care autoritățile i-au prins.

Ne întrebăm: Guvernul sau reprezentanții locali ai guvernului, nu au posibilitatea de a trimite la muncă obligatorie pe acești stâlpi de cafeenea, care trândăvesc și înprăștie zăzanie și descurajare printre cetățenii necăjiți sau îngrijorați?

Și apoi, să se vadă dacă acești perde vară care turbură apele, aștind nemulțumiri de multe ori imaginare, sunt români, streini sau nemernici înstreinați.

Ori care le-ar fi origina, ei sunt în cazul cel mai bun, inconștienți... bârfitorii.

Pe aceste timpuri, bârfitorii, să amuțască.

Trohin

Mărturisiri și nelămuriri

În timpul din urmă aripa morții ne-a răpit, la Sinaia, — printre atâția prieteni și tovarăși cari ne părăsesc, fie pe front, fie în spatele lui — și pe arhitectul *Dimitrie Mohor*.

Disparația acestui neuitat tovarăș de muncă, din tinerețe, ne-a răscolit adânc amintirile și gândurile.

De pe băncile școlii, fostul elev al Liceului «Codreanu» desfășura o activitate făgăduitoare. Coloanele acestui ziar, în prima sa parte de apariție stau mărturie și oricine poate verifica activitatea celui care și semna articolele cu pseudonimul „*Mianet*“ și pe atâtea fără nici o semnătură. Fiindcă în acea vreme, tinerii cari se numeau *avânteni*, lucrau fără nici un orgoliu pentru marile ideal de întregire teritorială și de întărire națională înlăuntru.

Manifestările antisemite de la Iași în 1899; inspirate dela catedră și prin publicitate de către acțiunea profesorului A. C. Cuza, a înrăurit tineretul studențesc bărlădean și chiar pe cel din alte orașe, și — se pare — cam pe atunci, o vizită de vacanță a elevilor liceului din Brăila, aruncă sămânța întemeierii asociației „*avântul*“, printre cei mai merițoși elevi ai liceului de la Bărlad.

Pregătirea națională a membrilor părăndu se prea limitată în cadrul interior al asociației, tinerii de la Bărlad au urmărit o expansiune și pe care au găsit-o la această gazetă săptămânală, singura cu nuanță naționalistă, la acea epocă, afirmată prin condeiul profesorului *Simion Mândrescu* și a tânărului profesor ardelean, *Augustin Paul*.

În acțiunea lor, tinerii școlari însă aveau nevoie de-o acoperire, pe care au găsit-o cu înlesnire în firavul culgător tipograf din atelierul lui Gh. V. Munteanu și autor al acestor rânduri. Și, pentru siguranță, iată-l adus pe acest tânăr cu întregul farmec tainic, la jurământ. Sarcina sacramentalelor operații a avut-o regretatul Mohor.

În fața lui Dumnezeu și-a tinerilor mei tovarăși, a fost depus un jurământ de permanentă iubire credinții strămoșești și neamului, nu numai spre a o păstra personal, neștirbită, ca pe un tesaur, dar, mai ales, pentru a îndemna și pe alții la conștincioșitatea acestei iubiri.

În mediul acțiunii mele muncitoare nădăjduiesc să mi fi păstrat neatins jurământul.

(continuare în pag. 2-a)

Școala și războiul

Bravii noștri ostași au știut, cu sacrificiul vieții lor, să împingă frontul și aspectele groaznice ale războiului cât mai departe de copiii și frații lor, rămași acasă. Națiunea română din spatele frontului a strâns rândurile, spre a împiedica dezorganizarea vieții românești. În toate domeniile domnește o vie activitate, cu tot războiul crâncen contra unui inamic ce a căutat să ne invadeze țara și să ne sugrume ca neam.

Cămara Sufletului

Misionarism

Pe urma oștilor noastre biruitoare au pornit în ultima vreme, înalții ierarhi ai Ardealului, însoșiți de cei mai vrednici preoți misionari din eparhiile respective. La această râvnă duhovnicească s'a alăturat cu toată iubirea și P. S. Episcop Grigorie, Episcopul eparhiei noastre, însoțit de cei mai inimoși și pregătiți clerici din părțile locului. Toți au dus în Basarabia și în Transnistria, duhul curat al românismului și flacăra vie a ortodoxiei noastre. Ardealul a făcut legătura nesdruncinată a încheșării noastre naționale întru predicarea idealului nostru românesc și creștinesc, iar bătrâna Moldovă a dus cu ea toată blajînătatea și tot sufletul înflăcărat întru preamărirea lui Dumnezeu pe meleagurile în care Crucea a fost pângărită prin dărâmarea altarelor. Frații noștri basarabeni oprîși un an întreg în a se închina Cerului, ca și frații noștri transnistrieni, au trăit câteva clipe de înălțare sufletească prin predica și slujba înalților ierarhi și a preoților misionari. Iar la o sfințire de lăcaș dumnezeesc din Transnistria zeci de mii de credincioși au trăit din nou timpurile primare ale creștinismului. Din ceace relatează presa și posturile noastre de emisiune ca și din mărturisirile fraților preoți ardeleni cari s'au întors în enoriile lor tot pe aici pe la noi, am aflat că misionarismul trebuie intensificat în provinciile desrobite și că-l nespun de mult de lucru. Pretutindeni pe unde au fost, bărbați, femei și copii au fost botezați. S'au vizitat multe sate. Dar mai sunt multe de văzut. Trebuie organizat ceva persistent. Și din toate acestea relesă că Sfintei noastre Biserici strămoșești îi revine greaua sarcină întru orânduirea unui misionarism viu și care va trebui intensificat cât mai neîntârziat. Posibilități sunt. Avem azi nenumărați monahi pregătiți întru cele cărturărești. Zel știm că au și dorință de muncă deosebită și să pînă acum nu era un câmp unde să-și poată arăta mai temeinic abnegația și stăruința, iată acum au prilejul să-și valorifice strădania și setea de misionarism. Să li-se dea cele de trebuință și să pînă acum nu era un câmp unde să-și poată arăta mai temeinic abnegația și stăruința, iată acum au prilejul să-și valorifice strădania și setea de misionarism.

Monahii sunt oastea de geniu a Bisericii și ei au menirea de a pregăti terenul unei pastorații pe care neamul o așteaptă. Alături de ei va lucra mai ușor cealaltă falangă a luptătorilor lui Hristos, preoții de mir. Și trebuie organizate acestea toate, deoarece sufletele așteaptă hrană duhovnicească.

Și din moment ce-așteaptă, să nu ne trezim la un moment dat, că le-au dat-o alții.

Preotul Ioan Gh. Chirvasie

Școala, ca și'n anii trecuți, și-a deschis larg porțile spre a primi în sânul ei generația în devenire. Cu toate greutățile vremurilor excepționale porțile ei au fost asaltate de lumea celor ce simbolizează speranța neamului nostru. Această lume școlărească, care în timpul vacanței a trecut prin cel mai elocvent examen al virtuții tinereții, se află astăzi din nou în fața catedrei cu privirile îndreptate spre cel ce le cuvântă. În interiorul școlii viața ar părea că se poate de normală și acțiunea educației ar părea a nu fi stânjenită de nimic. Și totuși atmosfera școlii din acest an nu este ca'n alți ani. Copiii trăesc sub puternica impresie a stării de războiu, deși pentru ceilalți el nici nu se resimte. În sufletele lor fragede s'au imprimat adânc ororile inerente unui războiu atât de crâncen. Martori unor scene ce au fost prea zguduitoare pentru sufletul lor copilăresc ei au rămas adânc impresionați de tot ce au văzut.

Negreșit că ei au învățat să fie buni, mi-loși, expeditivi și patrioți. Lipsiți de frați și de părinți, ei vedeau în fiecare rănit pe unul din aceștia și-l îmbrățișau cu toată dragostea lor curată. Reîntorși după aceia la școală ei n'au mai revăzut pe mulți din profesorii ce-i avuseseră și școala le-a părut mai pustie ca oricând.

Bombardamentele și bubuitul tunului încă persistă în memoria lor auditivă și pierderile celor ce i-au părăsit sunt încă vii în sufletul lor.

Iată o serie de considerente ce schimbă atmosfera școlii din acest an. Evident se impune și-o schimbare de comportare din partea profesorului. Rolul lui se complică și capătă un nou caracter ce constă într-o acțiune terapeutică asupra sufletelor fragede ce trăesc impresiile deprimante ale războiului.

Profesorul trebuie să creeze în clasă o atmosferă cât mai voioasă. El va ști să susțină cu o vorbă sau spirit subtil pe cei furaiți de gânduri și absenți sufletește dela ore. El va căuta să intercaleze explicațiilor sale, când i se ivește cazul, cuvântul de îmbărbătare, care să ridice moralul școlărilor, trezind în ei mândria de a fi fiii unui neam ce știe să lupte și să moară pentru cruce și sfânta dreptate. El nu va pierde prilejul de a evoca trecutul neamului nostru ce s'a conservat datorită vitejei sale, cu care a știut să înfrunte intemperiiile vremurilor.

El va insufla școlărilor dorința vie de a profita de condițiunile prielnice de a putea veni la școală spre a căpăta știință și cunoștințe, necesare fiecăruia spre a-și ridica neamul în rîndul popoarelor civilizate, care luptă astăzi contra barbariei și a întunericului.

Fără aceste preocupări noi, școala nu va putea salva sufletele tinere care-i sunt încredințate, de o blazare timpurie și nu va putea feri generația, care ne va lua locul, de boala cunoscută în Franța sub numele de „le mal du siècle”, care se manifestă prin desgust pentru viață, prin lipsă de voință și oboseala existenței prin deprimare morală, mai în scurt, printr'un dezecilibru sufletelesc. Ori țara așteaptă, mai mult ca oricând, o generație sănătoasă trupește și sufletește, o generație bine echilibrată, gata a face față vremurilor noi ce vin.

Iată ce misiune nouă îi revine școlii în actualele împrejurări.

Prof. V. D. Dulamangiu

«IUDAICA»

I

„Răspunsurile” pe care le-au dat în „Curentul” doi intelectuali evrei, dintre care unul e cunoscutul doctor Filderman, nu pot rămânea fără ce se cuvine autorilor lor, căci mai ales cel din urmă a întrecut orice măsură în ce privește ce se poate spune, ca absurdități logice și ca mojicii de formă, poporului românesc în țara pe care el și-a făcut-o, el și-a apărut-o, el și-a mărit-o și el înțelege a și-o și stăpâni. Credința unora din alogeni și din intruși că acesta e singurul sat fără câini din lume, trebuie zdrobită, și nu cu spargerii de geamuri și de capete, care n'au dus la nimic, ci cu înfruntarea hotărâtă a unor asemenea obrăznicii.

Deci, într'o serie de articole, acela care a scris despre trecutul Evreilor în România un studiu în *Memoriile Academiei Române*, deci pe baza unor mărturisiri istorice care nu se pot respinge — cărticica uitată în țara în care nu se citește mai nimic de temei — va arăta prin ce grosolane mijloace de falsificație se încearcă a face din România, nu țara care a primit străini pentru a i se arăta recunoștință, ci un fel de vag teritoriu cu indigeni, în parte proști, în parte corupți, în care se poate coloniza.

Căci de aceasta e vorba: de o colonizare.

Ea trebuie demascată de cine știe.

Ea trebuie împedecată de cine poate.

Cu aceste afirmări începem, și cu aceste afirmări vom isprăvi.

N. Iorga

(Din „Neamul Românesc” Nr. 173
din 13 August 1937)

(va urma)

Mărturisiri și nelămuriri

(urmăre din pag. 1-a)

Ajung însă la pragul mormântului cu o mare nedumerire.

Ca și subsemnatul, au depus jurământul numeroși tineri, dintre cari unii—cei mai mulți—, cred că este o datorie de a-l păstra într'o acțiune personală. S'au găsit unii tineri cari au socotit drept o glumă acest curat și nobil jurământ al tinereții. Ne amintim de un tânăr pornit chiar de pe meleagurile tutovene, care, ajuns la Facultatea din Iași, găsește potrivită, nu o rezervă față de jurământul tinereții sale, ci desfășurarea unei acțiuni opusă credinței creștine și iubirii de neam, în lagărul activității internaționale.

Și acest tânăr nu pare atât de primejdios din clipa când el s'a demascată, silindu-ne să-l ocolim. Se găsesc unii și mai primejdioși: fără să știe nimeni, ei fac parte de ani de zile din organizații antipatriotice, profesând triumful unității universale, negațiunea lui Dumnezeu și a sufletului și continuând a rămânea în mijlocul nostru.

Acești indivizi —francmasonii—, nu sunt oameni din popor. Ei au o

pregătire culturală. Au învățat respectul unui angajament, a unei obligații.—Trecerea dela o credință la alta pentru cazul dintâi, pare să fie mai ușoară de cât perfidia cazului al doilea, care fără a-și denunța sentimentele, rămâne în apropiere pentru a paraliza și roade ca viermele în interiorul unui măr frumos.

Cea mai grozavă primejdie în mijlocul națiunii române și-a mișcărilor noastre naționale, mai mult de cât comunismul, o prezintă elementele disolvante ale francmasoneriei. Alături de străinii pătrunși în inima așezării neamului românesc, francmasonii, pentru a căror păcat neiertat, nu există osândă, se cuvin luate cele mai aspre măsuri.

Pentru înlăturarea acestei primejdii care paște România de azi și de mâine, chemăm atenția *avântenilor*, spre a desfășura activitatea lor conform cu jurământul depus pentru apărarea credinței și patriei. Și activitatea lor este așteptată cu multă nădejde mai ales de căminele noastre culturale.

St. Manole

Bismarck și Pădurea

„Hotărârile mele cele mai importante le-am luat în singurătatea pădurii”.

„OMUL”, care a condus destinele poporului german neîntrerupt timp de douzeci și opt de ani, reușind să-i realizeze unitatea și să înalțe Germania la rangul de imperiu, a fost un mizantrop. Dominator, mândru și autoritar, sgârcit în afecțiunea lui față de oameni, Bismarck a fost temut și urât, dar nu iubit, de contemporani. Sufletul complex al acestui mare om de Stat german, care a influențat profund în secolul trecut viața politică a Europei — a fost dominat de un sentiment puternic: IUBIREA DE PADURE.

În cartea „BISMARCK” a lui Emil Ludwig, întâlnim numeroase dovezi și mărturii ale acestui sentiment, pe care apreciem că este bine să le consemnăm în paginile revistei noastre, cu speranța că ne va fi dată ocazia să înregistrăm dovezi asemănătoare și din partea conducătorilor treburilor publice românești.

Dragostea lui Bismarck față de pădure a fost constantă, prezența ei fiindu-i totdeauna scumpă: în tinerețe a contemplat-o, ca om de Stat a căutat-o spre ași reface forțele și spre a-și limpezi gândurile, iar la bătrânețe și-a ales-o ca refugiu, cu dorința de a-i fi loc de veșnică odihnă.

Într'o scrisoare trimisă soției, la începutul carierei sale politice, se găsesc următoarele impresiuni notate, în parcul din Tiergarten: „Arțarul cel mare și frumos are acum frunzele ruginite. Teii, alunii și alți copaci își scutură pe cărări frunzele lor galbene și foșnitoare”. Iar mai departe vorbind despre vânzarea lemnului din pădure, ce are pe domeniul KNEPHOF (Pomerania), scrie: „Pentru moment, am lăsat lemnele noastre pe loc. Mi-e așa de milă de ele” (pag. 118). În toial unor frământări politice, când urma să intre în guvern, Bismarck scrie din Berlin fratelui

său că, dacă poate, se va duce întâi la țară, pentru ași vedea pădurile. „Ideea mea fixă este să plantez stejari pe teren nisipos; Olandezii fac asta cu 20-30 florini pogoanul pe cel mai prost teren care există”, adaugă Bismarck în același scrisoare (pag. 200)

Ajuns cancelar al confederației germane, Bismarck se smulge de câte ori poate din mijlocul treburilor publice, pentru a se refugia la Varzin—Domeniu dăruit de națiune după războiul cu Austria — unde-l atrag pădurile (pag. 340). În răspunsul dat unui cunoscut, își mărturisește astfel dragostea de pădure, de natură: „Imi place viața la țară, pădurea, natura” (pag. 347) așa precum în tinerețe declarase: „Deabea în fundul pădurii mă simt în largul meu, acolo unde nimeni și nici o telegramă nu mă poate ajunge” (pag. 142). Referindu-se la un domeniu, denumit Burgstall, care aparținuse în trecut familiei Bismarck și fusese luat cu 300 ani înainte de către casa Hohenzollern, regretă nu atât faptul în sine, ci că „pe atunci erau pe aici de

două ori mai multe păduri decât sunt astăzi” (pag. 349).

Chiar în ajunul unor hotărâtoare momente istorice și anume în ajunul declarării războiului franco german, Bismarck se retrage la țară, în pădurea depe domeniul Varzin și într'o epistolă ce adresează soției, nu uită să scrie și despre pădurea lui dragă: „Bruma a ruginit câțiva fagi tineri și a înegrit câțiva stejari”, pîntruca mai departe să adauge și alte impresiuni și observațiuni similare: „Aninii pe care i-ai plantat la Balta-Albă au răsarit, dar au degerat. Pe sub pini sălbateci pământul era presărat cu mici flori albe înalte de trei picioare, ca niște mirtzi în floare. Iți trimit și ție câteva: se cheamă Sedum palustre, adică rosmarin sălbatec...” (pag. 356).

Pentru a ne da și mai mult seama de intensitatea și profunzimea dragostei pe care „Cancelarul de fier” a purtat-o pădurii, redăm o impresionantă pagină din lucrarea biografului Emil Ludwig: „La Bismarck dragostea de patrie se mărginea

PAGINA CAMINELOR CULTURALE

Constatări și nădejdi de îndreptarea stărei în care se găsesc satele noastre

Poate și din cauza secetei care i-a bătut câțiva ani la șir, poate și din cauza inundațiilor care și ele s'au ținut lanț, județul Tutova a rămas cu mult îndărăt. Drumuri desfundate, locuințe părgănite, băltoace pretutindeni, molimi de tot felul, toate dau un aspect de adevărată mizerie satelor noastre. Numai rare ori vezi căsuțe mai îngrijite. Numai rare ori întâlnești barbați, femei și copii mai înbrăcați. Aproape toți goi și poate și flămânzi. Poate seceta, poate inundațiile i-au adus în starea asta, dar poate și lenea că și aceasta fără incojur o spunem, s'a cuibărit de la o vreme în multe gospodării sătești. Un tovarăș al lenii e și lucsul.

Da,—lucsul a luat loc și la sate. Dacă vezi săteni, sătence și copii „goi pușcă” cum spune românul nostru, apoi ai să vezi și destul lucs, chiar prin satele de prin văgăunele județului nostru. Ai să vezi în zilele de sărbătoare eșind din câte o cocioabă câte o „zână” asemeni celor din povești înveșmântată în mătăsuri, cu ciorapi „cu baghetă” pentru că „așa e moda” și fata e de măritat. Dacă ai curiozitatea să întrebi pe o săteancă, să-ți dea o lămurire asupra înbrăcămintei, asupra fardului de pe față și buze, îți va spune să te lămurească: apoi dă... fata îi de măritat și trebuie și ea să se gătească să placă flăcăului. Eu unul nu știu dacă acel flăcău o va lua pentru lucsul pe care fata îl poartă, sau pentru înțelepciunile ei gospodărești, pentru cinstea ei și pentru puțina sau chiar mai multa sestre pe care o are. Eu aș crede că dacă flăcăul o va vedea sulemenită, inpopotonată cu mătăsuri și poate și cu aere de târgoveață, se va da în lături și va lasa asemeni „podoabă” pentru altul cu mai puțină judecată. Flăcăul dacă voeste să se căpătuiască la gospodăria lui, apoi îi trebuie gospodină iar nu femeie cu pretenții și care cu gândul la lucs, să trândăvească toată ziua, să nu aibă cine îi vedea de gospodărie atunci când din zori și până în noapte el ridică greul câmpului.

Departate de a jigni pe cineva, departe de a aprinde tămâie pe altarul cuiva pentru a-i aduce laude, voi spune pentru astăzi numai câteva cuvinte din ceea ce a făcut, face și dorește să facă d-l Colonel I. Zănescu, actualul Prefect al județului nostru.

D-sa a observat toate cele de mai sus și a întreprins o adevărată campanie în remedierea răului. A observat că mulți dintre sătenii noștri și dintre sătence, obicinându-se cu trândăvia, își neglijează în mod condamnabil nu numai gospodăriile dar și copiii.

Să dăm un exemplu: a intrat în curtea unui sătean din satul Crivești, ude soțul era plecat la datorie. Acasă soția o femeie tânără și cu copii.

În colțul unei camere aruncată la voia întâmplării o cantitate de răsărită. Alături puțin grâu. Mai încolo puțină fasole și alte legume în grămezi mici, înconjurate de gunoi. Pânză paiangenilor începând de la o sfântă icoană prăfuită, se întindea prin toate unghiurile camerei și termina la o fereastră prin care deabea se zărea afară în tindă, aceiași murdărie ca și în camera de dormit unde așternutul era așa cum dormise femeia și cei doi copii. Sub o saltea de pac, dospea strat de praf a cărui grosime era destul de respectabilă.

Intr'un ungher o ladă cu făină al cărui capac era aruncat la o parte. Lăsase liberă intrarea șoarecelor a căror urme se cunoșteau destul de vizibil.

Mă întreb și eu: ce face o femeie ca aceasta, o întreagă zi? A motivat că e ocupată cu câmpul și cu copiii.

De pe câmp strănsese totul. Copiii erau nespași, ne cărpite bine hainele pe ei, iar dărâbul de mămăligă se uscaser. În curte o suprafață destul de respectabilă ar fi primit în urma câtorva lovituri de sapă sau hârleț, cuiburi destule pentru a semăna legume să aibă toată vara. Nu a făcut că nu a avut timpul necesar? Nu. Femeia nu a avut bună voință, a lasat de azi pe mâine că i-a fost lene, a stat de vorbă cu cumetrele interesându-se de cutare sau cutare vecină, așa cum e obiceiul multora pe la satele noastre.

Cu toată învățătura preotului, a învățătorului și altor intelectuali, cu toate sfaturile și pildele ce li se dau, nu pot fi aduse la cale bună, ci din contra le discută, le ironizează. Toți acei care le-au dorit și le doresc binele, le sunt dușmani. Așa a devenit mentalitatea la unii din sătenii noștri, în trupul cărora lenevia s'a înrădăcinat adânc de tot.

Contra acestora, contra acelor cari nu fac sămănăturile la timp, contra acelor care lasă terenuri necultivate, d-l colonel Zănescu Prefectul județului, a luat severe măsuri. Răul îl reprimă prin amenzi pe care le dă fără cruțare și acest obicei al d-sale a devenit astăzi un stimulent. Sătenii rămași acasă nu mai trândăvesc ci au început să muncească. Sătencile au lasat sfaturile cu cumetrele și își îngrijesc gospodăriile. Au început să deschidă ochii și să-și de seamă că dacă alții luptă pe front pentru apărarea gliei noastre strămoșești, trebuie să lupte și ele aici și să înfrunte nevoile, sămănând ogoarele, in-

la Pomerania, dar sentimentul naturii trece dincolo de această provincie nordică. *Patria lui era pădurea.*

În orice țară ar fi fost, în Ungaria, în Rusia, în Danemarca, pădurea îi era dragă. Sachsenwald, din primele zile, îi deveni tot atât de familiară ca și domeniile bine cunoscute de la Varzin. Acum ca și în tinerețe el își exprimă poetic pasiunea:

„Imi plac copacii bătrâni. Sunt ca niște strămoși. Dacă n'ași iubi așa de mult copacii, nici n'ași ști cum să mai trăiesc. Bucuria în fața naturii e un dar dela Dumnezeu pe care nu ți-l poți oferi, nici dobândi tu însuși. Am un fel de teamă față de oamenii care nu iubesc natura. Când dorm bine, visez păduri de brazil, de un verde proaspăt de primăvară, umede de ploaie și mă trezesc vesel și voinic. Pe aici poți să te plimbi cossuri întregi în trăsura cu privirile pierdute în verdura, fără gânduri și fără griji”. Totuși, gândurile îl frământă și aici, căci altădată spune: „Hotărâri e mele cele mai importante le-am luat în singurătatea pădurii”.

În pădure, Bismarck n'are față de cine să-și arate mizantropia; cel mult se mântie

când vede un copac răsturnat sau vreun argat care bate un cal; atunci se repede la argat și îl lovește cu cravașa. Pentru fiecare copac discută cu pădurarul: „Cum zici că vârful copacului e uscat? Dar și eu am capul uscat”, și își arată cum mâna capul pleșuv. În pădurea dela Friederichsruh, Bismarck și cu fiii lui împușcă crenigile uscate, ca să nu le vadă pădurarul. El, în fața căruia toată lumea tremură când dă ordin, are nevoie de acest și-retlic, ca să-și apere favoriții,—adică arborii,—de propriul lui slujbaş (pag. 497) adică de pădurar.

Pădurea îl face bun și drept, pe el care „a comis multe nedreptăți ca ministru”, după cum se exprimă autorul biografiei. Și pentru a evidenția aceasta, E. Ludwig ne povestește următoarea întâmplare: Pe când era la Varzin, Bismarck aude vorbindu-se de niște branconieri. Pe temeiul unei simple bănueli, el pleacă urmat de musafirii ce-i avea și dojenește aspru pe morar. Întors acasă, cheamă pe pădurar și acesta îi spune că bătrânul morar n'are

grijind de sănătatea copiilor și a vitelor rămase acasă, nu să lese totul în voia soartei.

Azi e o rușine ca o săteancă să se ducă la sfânta biserică îmbrăcată în mătăsuri. Unde este pitorescul nostru costum național? Pare că începe să dispară. Se vor lua măsuri oare și pentru așa ceva? Eu cred că ar fi foarte nimerit.

Am putut vedea cum cu multă dragoste d-l Prefect s'a interesat de nevoile bisericilor și a școlilor și a dat sume destul de bune pentru repararea lor. E și acesta un stimulent pentru cei ce le au în îngrijirea lor. Am văzut într'un sat unde locitorii au colectat o importantă sumă pentru reparația acestor sanctuare de credință și lumină. Cinste lor.

Dacă d-l Prefect de Tutova, va ține calea aceasta, va schimba cu mult, multe din relele obiceiuri dela Tutova dându-i o altă înfățișare, nu ceea pe care o are și a avut-o până eri și care îl ducea spre ruină. Este o muncă pe care d-l Prefect o face și în calitate de D-sale de președinte al Căminului Cultural Județean și în care noi ne punem toată nădejdea.

G. Alex.

Indemn la muncă

*In muncă găsești deplină viață,
Munca e prielnică sănătate.*

*In muncă găsești bogată comoară,
Munca e mare avere.*

*In muncă găsești alinarea chinului,
Munca e balsam întăritor.*

*In muncă găsești frumoasă mângâiere,
Munca e bună prietenă.*

*In muncă găsești aleasă precetere,
Munca e adevărată cinste.*

*In muncă găsești îndeplinirea gândului,
Munca e uitarea dorului.*

*In muncă găsești mereu voie bună,
Munca e numai belșug.*

*In muncă găsești bucuria familiei,
Munca e apărarea patriei.*

*In muncă găsești harul divin,
Munca e sfântă binecuvântare.*

*In muncă găsești harul divin,
Munca e sfântă binecuvântare.*

*Trăește, muncește mereu,
crează, folosește mereu.*

*Iată ideal veșnic pentru desăvârșirea
veacurilor!*

Marieta L. Creangă
Profesoară, Bârlad

Piedici în calea propășirii

Piedici în calea propășirii noastre mai sunt: *birocratismul și neprețuirea timpului.* Ambele neînchipuit de păgubitoare pentru economia noastră națională. O statistică, un studiu, în acest scop, ar uimi și sar îngrozi și pe cei mai optimiști dintre noi.

Pe când în apus, poporul german prin munca încordată zi de zi și ceas de ceas, a ajuns la formidabila putere militară de astăzi, poporul român mai persistă încă într'un birocratism excesiv și în neprețuirea cât trebuie a timpului. Nu voi uita niciodată cum o-mandamentul militar german al unui oraș din teritoriul ocupat în 1916-1918, a pus pe două rânduri cei o sută de ofițeri români cari trebuiau să se întoarcă în Moldova,—era după pacea separată cu Germanii — le-a împărțit foile de drum, pe care fiecare ofițer și-a complectat-o cu datele cerute, apoi au fost strânse și semnate și din nou distribuite. Totul s'a sfârșit fulgerător, în cel mult jumătate de oră. La Iași, însă, comandamentului român i-a trebuit două zile ca să dea aceluiași ofițeri câte o foaie pentru întoarcere la regimete, eliberate pe rând de un colonel și în cabinetul acestuia. Ce deosebire de metodă și ce mare nepotrivire de timp, nu-i așa?

Nu mai pot uita deasemenea cum tot la noi, două funcționare dintr'un minister, în lipsă de altă ceva mai bun de făcut, se distrau cu un ardeiu verde — da, un ardeiu verde, — pe care îl treceau din mână în mână, strecurându-l din când în când în geanta ce sta tolănită pe birou, în timp ce eu stăteam pe spini, așteptând pe un alt funcționar care parecă se dăduse la fund nu știu pe unde, în căutarea

unor date!.. Cât timp au pierdut oamenii noștri de birou, cât am pierdut și eu, și eu, și atâția mulți alții ca mine și ca dânsii, nu-l ține nimeni nici într'o socoteală. Birocratismul nostru excesiv, prin înmulțirea funcționarilor, în loc să ușureze cum s'a crezut, de sigur, grabnica rezolvare a lucrărilor, a atâtor forme cele mai de multe ori inutile, o întârzie și mai mult dacă mai ales intervin și obișnuitele temporizări datorite orientalismului nostru incurabil.

Dar neprețuirea timpului la noi are rădăcini și mai adânci. În viața de toate zilele ne isbim la tot pasul de oameni cari nu știu să prețuiască timpul. Atâția plugari amână lucrările pământului în dauna lor și a țării. Atâția meseriași termină lucrul Sâmbăta la amiază și-l încep Luni tot pe aceiași vreme. Atâția alții, de sus și mai jos, își risipească timpul cu nemiluita. Nu țin de loc seamă de indemnul popular: „Nu lăsa lucru de azi pe mâine”. Ca să aducă o cofă cu apă, de pildă stă un ceas de vorbă la fântână, în vreme ce celelalte treburi stau baltă. În loc să meargă direct acolo unde are un interes, se abate din drum și schimbă vorbe fără nici un folos cu toți câți se întâlnește. Și așa mai departe.

Prof. Iorga a găsit și aici un corectiv din cele mai gândite, când spune: „Nu întreba pe cineva de unde vine, ci ce a fost în stare să aducă de acolo”. Întrebat în felul acesta, omul va înțelege că nu-i chip să scoată capul în lume, fără să nu fie întrebat de toți câți îl întâlnește, care îi este fructul ostelenilor pe care-l aduce de acolo, de unde vine. Popularizând acest corectiv, cred că vom ajunge să prețuim mai bine timpul, având pe viitor o piedică mai puțin în calea propășirii noastre.

I. C. Antonovici

armă și că fiul lui a murit în războiu. Bismarck foarte mișcat spune după o clipă de tăcere: „În cazul acesta să ne mai aștepte puțin cu dejunul și D-voastră Domnilor, faceți-mi plăcerea și mai veniți odată cu mine. „Ajuns din nou la moară cheamă pe morar; acesta nu vrea să vină și atunci Bismarck coboară din trăsura, intră în moară cu musafirii după el și cere scuze morarului. Întâmplarea este unică în viața lui și a impresionat pe cei care erau de față (pag. 499).

Pădurea continuă să-și exercite farmecul asupra lui Bismarck, până în ultimii ani ai vieții sale, după cum singur confirmă: „Un singur refugiu mai am: pădurea” (pag. 644). După cum spune Ludwig, câmpul nu-l interesează; ceea ce îl atrage sunt „brazii pe care i-a plantat cu atâția ani în urmă, apoi plantațiile noi, în sfârșit, părțile cele mai bătrâne în care foșnesc copacii centenari”. Iar mai departe urmându-i pasiunea pentru pădure, biograful continuă: Într'adevăr, el își iubește mai mult copacii decât musafirii. Da, Bis-

marck își iubește mai mult copacii decât Germania. Sunt niște strămoși, a spus el odată. Acum chiar el ar vrea să-și facă din ei un loc de odihnă. A descoperit doi brazi uriași și-i arată, spunând: „Aș vrea să mă odihnesc acolo sus în vârful copacilor, să mă las desmerdat de razele soarelui și de suflarea vântului. Gândul la cutia acea strămtă—cosciugul—in care va trebui să stau mă îngrozește”. El vorbește apoi de vechii germani și de indieni, care-și atârnavu morții de vârful copacilor. Totuși el știe bine care-i va fi mormântul. la mausoleu princiar, pe care epitaful e gravat depe acum: dar bătrânul lui suflet e cu uriașii pădurii” (pag. 644).

Gh. I. Ionescu
Inginer inspector General Silvic
Casa Pădurilor Statului București

Rugăm pe conducătorii Căminelor culturale să citească apelul din pag. a IV-a și să pornească la lucru în ceea ce țintește apelul. Ne cere țara și trebuie să dăm.

DESCHIDEREA SCOLILOR

■ In ziua de 22 Septembrie 1941 s'au deschis cursurile liceului teoretic de fete „Iorgu Radu”, în localul școlii primare de fete Nr. 5, cu o solemnitate deosebită. Au luat parte oficialitățile, corpul didactic, părinți și eleve, săvârșindu-se serviciul religios de către părintele Chiculiță, profesorul școlii, după care au urmat frumoasa și patriotică conferință a D-rei V. Tuchilă, Directoarea școlii și cea a D-lui Prefect al județului, care a adus scumpa urare, ca anul școlar să se sfârșească cu idealul împlinit, după jertfă și victorie, cu România Mare și glorioasă.

Apoi s'au recitat cu însuflețire poezii patriotice pentru războiul actual, s'au început lecțiile, cu percepțiile morale și școlare date de D-nele Diriginte, elevelor, pentru o comportare model în școală și în afară de școală.

Deschiderea cursurilor la Liceul Industrial de fete „N. R. CODREANU”

Int' un cadru sobru, ca și vremurile de astăzi, s'au deschis cursurile la Liceul Industrial de fete „N. R. Codreanu” printr'un serviciu religios oficiat de părintele Grumăzescu profesorul școlii care a și dat sfaturi bune elevelor, după care a urmat cuvântul de deschidere a D-rei E. Ghimșu, directoarea școlii, cu prețioase și serioase îndrumări, pentru bunul mers al școlii, în folosul patriei, care a spus:

Incepem cursurile azi 22 Sep. 1941, în vremurile acestea de război, cu indemnul D-lui G-ral Radu Rosetti, Ministrul Culturii Naționale.

D-sa își pune nădejdea educației copiilor, baza viitorului neamului, în noi după cum o arată în: Noua orânduire a școlii românești în care ne spune: „Inchei cu toată credința, că preotul și învățătorul își vor înțelege misiunea și vor porni la muncă rodnică și de innoire.

Cămunca lor va fi dătătoare de duh curat atât de trebuitor țării noastre celei noi, care cere dela fiecare putere de muncă și toată jertfa.

Numai așa vom putea da noua și adevărata rânduire a școlii și bisericii românești”.

Acest indemn de muncă și jertfă adus nouă profesorilor, îl trecem și noi la rândul nostru elevelor noastre și părinților lor, care tot prin muncă și jertfă, să-și îndeplinească anul acesta greu, toate datoriile școlare.

Elevele noastre urmează să vină regulat la școală, să învețe bine carte, să lucreze cu pricepere și cu cea mai mare bună voință, ca să-și însușiască meseria până la artă.

Ele urmează să fie ordonate și punctuale să respecte uniforma și toate legile școlare și să nu facă nici un fel de abateri, nici cu plimbări nesocotite, nici cu fapte nepermise, care să dăuneze școlii, familia, țara și care să le aducă și lor personal, cel mai mare rău.

Țin să relevăm faptele patriotice dela această școală—din timpul acestei vacanțe—și să mulțumesc tuturor acelorora, ce au contribuit la îndeplinirea lor.

Mulțumesc frumos corpului didactic și ad-tiv dela această școală, care a lucrat ca atât devotament la spitale, la confecționatul lenjurilor pentru răniți cum și la bucătărie pentru prepararea hranei lor.

De asemenea mulțumesc și elevelor, care și-au împlinit cât mai bine datoria tot la aceste îndatări cerute de neamul nostru.

Nu uit să mulțumesc și donatorilor, care au contribuit cu bani pe listele de subscripție pentru răniți și acelorora, care au adus cu tot dragul ofrande pentru răniții adăpostiți la spitalul instalat în școala noastră, între care s'a distins Primăria orașului.

Nădădujm în munca devotată a corpului didactic și ad-tiv a școlii, în bună voință elevelor și părinților lor în îndeplinirea datoriei, precum și'n ajutorul tuturor autorităților, la nevoie. Declar cursurile deschise și urez la toți: „**Bun început și bun sfârșit**” cu izbândă în toate, pentru ca viitorul să găsească în noi cei de astăzi, noua stâncă de construcție, pentru a răspunde, cât mai frumos și mai bine, la noua chemare a vremurilor ce vin.

Inștiințare

In cimitirul «Eternitatea» din jurul bisericii Sf. Impărați Bârlad, stau doborâte la pământ mai multe monumente dela morimintele creștinilor în urma cutremurului din 10 Noembrie 1940.

Printre ele se află și cele dela mormintele diferiților donatori care au lăsat averea la anumite instituții.

Indemnăm pe credincioși și pe conducătorii instituțiilor să ia măsuri de ridicarea monumentelor înălțându-le prin această aspectul de ruină al cimitirului.

Preot I. D. Leon

■ In ziua de 17 Sept. 1941 orele 10 a. m. s'a oficiat Sfânta slujbă a sfințirii apel pentru deschiderea cursurilor la școala normală de băieți „Pr. Ferdinand” din Bârlad, care în anul școlar 1940-1941 a fost închisă din cauza cutremurului din 10 Noembrie. Slujba religioasă s'a oficiat de preoții C. Grumăzescu profesor al școlii și preot Ioan Chirvasie, asistați de corul elevilor dela școală.

S'a oficiat un parastas pentru absolenții acestei școli, morți pentru patrie:

C. Popescu, Th. Bursursucanu, I. Ghibir-dic, S. Chiriac, D. Ciolan, D. Rusu, C. Buța, C. Gheorghiu, Gh. Simion, V. Simion, T. Răzescu, Gh. Necula.

Au luat parte: D-l Colonel Zănescu prefectul județului, I. Mihailescu primarul orașului, P. Todicescu directorul școlii, D-ra Veronica Tuchilă directoarea Liceului de Fete, Cezar Ursu profesor, Ștefan Negură profesor la Liceul de Băieți, Gh. Tomescu, V. Apostoleanu, N. Gaiu, Eugen Saviuc, Ștefan Filkaer, Iosif Maloman C. Constantinescu profesori ai școlii normale, I. Popescu agronom și secretarul școlii, precum și elevii școlii cu întregul personal administrativ.

După terminarea sfintei slujbe corul școlii normale condus de D-l profesor Ștefan Filkaer, a cântat Trăiască Regele și cântece naționale.

A vorbit D-l P. Todicescu directorul școlii, care a arătat în cuvinte emoționante istoricul școlii, greutățile prin care a trecut dela înființarea ei până la groaznicul cutremur din 10 Noembrie 1940, când școala n'a mai putut funcționa, iar elevii au fost repartizați la toate școlile normale din țară.

Arată greutățile pe care le-au avut elevii, fiind rămași cu materia în urmă, prin munca ce au depus-o au promovat aproape în întregime. Arată felul cum s'a pornit la reparația școlii în aceste vremuri grele când este lipsită de materiale și de brațe de muncă, pornește la lucru pe mijloacele proprii ale școlii având economie 1.200.000 lei, mai fiind ajutată de Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor cu 1.000.000 lei deși reparațiile au început destul de târziu din cauza evenimentelor totuși s'au făcut în bune condițiuni, școala putându-și continua activitatea cu un număr de 400 elevi și 40 persoane de serviciu.

Aduce mulțumiri D-lui Ministru al Culturii Naționale pentru sprijinul acordat școlii noastre. D-lui prefect al județului Tutova pentru ajutorul dat la aprovizionarea școlii. Deasemenea D-lui Primar al orașului Bârlad.

Se ovaționează pentru M. S. Regele Mihai I și D-l Mareșal I. Antonescu Conducătorul Statului.

D-l Prefect al județului Tutova, arată că deschiderea cursurilor acestei școlii se face într'un an istoric, aflându-se în luptă cu cel mai înverșunat inamic al patriei noastre și al credinței. Arată rolul însemnat cel joacă învățătorul în statul român pe toate tărâmurile, învățătorul este seanteia de unde pornesc razele de lumină în statul român. Deasemenea învățătorul s'a dovedit un brav otaș care știe să-și facă datoria în toate împrejurările, în actualul război, învățătorul și-a arătat misiunea sfântă, prin însăși jertfa trupului, înscriind pecetea sângelui pe altarul patriei.

Feciorii de țărani silitori la carte, premiați în școli, vor primi ajutoare de la Stat pentru plata taxelor școlare și întreținere. Învățătorii de acord cu d-nii primari și cu membrii d'n cămin vor întocmi actele necesare ce urmează a fi înaintate Prefecturilor.

Subscrieți la IMPRUMUTUL REINTREGIRII

D-l Iancu Mihailescu, harnicul și priceputul primar al orașului nostru, a adresat cetățenilor orașului un apel, în care vibrează sufletul românesc curat de totdeauna, când e vorba de datoriile față de Patria noastră dragă. Dăm aici acest apel în întregime, cu nădejdea că gândul și sbuciumul primarului nostru va fi înțeles, mai ales acum, când, nici o jertfă făcută pentru neam nu-i prea mare.

APEL

Războiul pentru distrugerea hotarelor nedrepte, impuse Țării noastre de lăcomia unui dușman fără Dumnezeu, este în plină desfășurare.

Vitejii noștri nu-și precupețesc vieața, iar de odihnă nici nu vor să audă pentru ca victoria să fie a lor.

Ei au plecat și pleacă mereu pe front, iar părinții, soțiile și copiii sunt la înălțimea eroismului celor pe care-i petrec urându-le: „Cu bine mergeți dragii mei și să veniți cu bine”.

Prin spitalele Bârladului — atât de încercate prin voința lui Dumnezeu—au trecut, găsindu-și tămăduirea, peste zece mii de eroi ce au căpătat răni grele în luptele ce se vor povesti în veci.

Nici unul dintre acești răniți n'a dorit să rămână acasă după vindecare, ci într'un glas au cerut medicilor, neadormiți la căpățile lor, să-i trimită pe zonă cât mai curând.

Cetățeni,

V'ați făcut și voi da'oria, arătând că patriotismul românului nu-i în vorbe ci în fapte.

Ați dat, întrecând chiar așteptările. Ați dat adese ori, nu din prisosul ci din prea puținul ce l-ați avut.

Spitalele și Cantinele nu mai puteau primi ajutoarele ce veneau din casa bogatului ca și din umila gospodărie a săracului.

Așa dar, Patria este bine apărată de fiii ei la hotare, iar cei din dosul frontului își fac pe deplin datoria.

Aliații noștri își dau acum seama de ce fel de tovarăși au în noi! Putem fi mândri de prețuirea marilor noștri prieteni!

Cetățeni,

Războiul nostru sfânt, trebuie dus cu aceeași vitejie, până când întreaga noastră armată va izbândi.

Pentru asigurarea victoriei totale, trebuie eforturi făcute nu numai de către cei cu armele în mâini, ci și de către toți cei ce hălăduesc pe pământul nostru străbun. Asta o știm cu toții, dar nu trebuie s'o uităm nici o clipă.

Marele nostru Conducător cere, ca din banul strâns de fiecare dintre noi, ba chiar și din ceea ce putem agonisi cu greutate pe aceste vremuri, să dăm o parte ca împrumut Țării. Noi știm că răspundeți acestei înalte cerințe și subscriși fără zgârcenie la acest împrumut, menit să reclădească orașele și satele distruse de pârjolul barbarilor, sau cele dărâmate de inundații și de marele cutremur din 10 Noembrie 1940.

Acum suntem în preajma iernei. Copiii și frații noștri, luptători neînfricați sau bolnavi și răniți prin spitale, în curând vor avea nevoie de flanelle, ciorapi, mănuși călduroase.

Eroii noștri vor trebui să învingă și greutățile iernei ce vine.

Vă cerem pentru ei! Dați-ne pieptare, flanelle, genunchere, ciorapi și mănuși, împletite de vrednicile românce.

Veniți la Primăria orașului sau trimițiți-ne veste prin scris, arătându-ne cu ce anume puteți veni în ajutorul bravilor de pe front.

Cine poate să dea lână spalată și dărăcită, va depune-o la Primărie contra dovadă, iar cine știe țoare și împleți, o va ridica de aici și va aduce apoi lucruri gata de a fi trimise ostașilor pe front.

Nu numai cei care au oi pot da lână. Lâna se găsește multă de vânzare și la nevoie chiar prin saltelile gospodăriilor noastre.

Să sacrificăm numai puțin din ce avem și vom salva sănătatea și chiar vieața celor duși la datoria cea mare.

DAȚI PENTRU VITEJII ȚĂRI!

Dați lână. Dați flanelle, pieptare, genunchere, ciorapi, mănuși, mâneculi, fulare.

Dați ajutor Patriei, acum când ea vă cere.

Darurile se primesc la Primărie contra dovadă, iar numele donatorilor vor fi arătate guvernului și publicate în ziare.

Primar, Iancu Mihailescu

Secretar, I. VASILIU

România

Tribunalul Județului Tutova Secția I-a

Publicațiune de vânzare

Nr. 1734

1941, Septembrie 24

În conformitate cu jurnalul Tribunalului Tutova secția I Nr. 6433/941.

Se aduce la cunoștința generală scoaterea în vânzare prin licitațiune publică, a averii imobiliare proprietatea indiviză, a moștenitorilor, ca succesori ai defuncțiilor Dumitru și Suzana Eremie și anume: Dumitru Eremie din comuna Epureni jud. Tutova, Suzana Vereanu din București, Horațiu Eremie și Ovidiu Eremie din comuna Epureni jud. Tutova și Margareta Eremie din comuna Zorleni jud. Tutova ca tutoare legală a minorilor săi fiii rămași de pe urma def. Mihail Eremie anume: Ileana, Suzana și Dumitru Eremie, vânzare cerută de Dumitru Eremie personal și ca cumpărător de drepturi a fraților săi Ovidiu Eremie, Horațiu Eremie și Suzana Vereanu pentru eșire din indiviziune.

Imobilul scos în vânzare se compune din una casă de locuit, cu locul împrejmuit din vatra satului Comunei Epureni, plasa M. K. Epureanu Jud. Tutova, meșieșit la răsărit cu drumul, la apus cu pârâul, M. Rusu și Toma Toader, la

miază noapte cu Th. Antohi și la miază zi cu Neculai Dragnea și Th. Caranfil.

Vânzarea sus menționatului imobil se va face în pretoriul Tribunalului jud. Tutova secția I-a, în ziua de 23 Octombrie 1941 ora 9 dimineața.

Asupra acestui imobil nu există sarcini ipotecare. Prețul de la care va începe licitația este de lei 150000 (una sută cinci zeci mii).

Sunt somați toți acei care vor pretinde vre'un drept de chirie, arendă, ipotecă sau privilegiu, ca înaintea termenului de adjudecare, să arate Tribunalului pretențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seamă.

Dosar 2122/939.

Prim Președinte,

I. MIHĂBSCU

Șef Portărel,

(Indescifrabil)

Grefier, AL. DRAGU

Bunurile evreiești expropriate sunt prețuite la suma de 200 miliarde lei; au trecut în patrimoniul Statului: 253 mori, dintre cari 50 cu valțuri și 49 mori comerciale; 33.440 locuințe dintre cari 6440 case la București și 5000 la sate; 83.915 hectare, dintre cari 47.922 păduri, 1950 vie, 5637 pășuni, 658 pepiniere și 389 grădini de zarzavat.